



інструментарію є необхідним елементом у процесі формування механізму управління страховими компаніями. Тому дана проблема ніколи не втратить своєї актуальності, особливо в умовах сучасного ринку, вимоги якого постійно змінюються.

Список використаних джерел

1. Козьменко О.В. *Страховий ринок України у контексті сталого розвитку: монографія* / О. В. Козьменко. – Суми : ДВНЗ “УАБС НБУ”, 2008.
2. Никулина Н.Н. *Страховий маркетинг*. /Никулина Н.Н., Суходоева Л.Ф., Эриаивили Н.Д. //Изд-во: Юнити-Дана, 2009. – 504 с.
3. Калітченко Н.В. *Страховий бізнес в Україні з погляду маркетолога. Маркетинг у вітчизняній страховій справі: перші кроки і перші проблеми [Електронний ресурс]* /Калітченко Н.В., Кравченко В.А. – Режим доступу:<http://www.4p.com.ua/content/strakhovii-b-znes-v-ukra-n-z-poglyadu-marketologa-marketing-u-v-tchiznyan-i-strakhov-i-sprav>
4. Балук Н.Р. *Модель поведінки споживачів страхових послуг за концепцією маркетингу* /Н.Р. Балук //Вісник Львівської комерційної академії. – 2009. – Вип. 30. – с 45-48.

Вікторія ГОРДІЙ
науковий керівник:
к.е.н. Карп Г.В.
ІФННІМ THEU

ВЛАСНИЙ КАПІТАЛ ПІДПРИЄМСТВА: ФОРМУВАННЯ ТА ВИКОРИСТАННЯ

Власний капітал підприємства є основою та базою господарської діяльності будь-якого підприємства, він є одним з визначальних і найважливіших показників. Водночас економічна сутність та еволюція цієї категорії свідчить про те, що вона була відома ще задовго до зародження механізму управління фінансами підприємств. Власний капітал становить фінансову основу створення і розвитку підприємства будь-якої форми власності та організаційно-правової форми. Структура та ефективність використання власного капіталу підприємства безпосередньо впливають на формування добробуту його власників. Адже власний капітал підприємства є головним вимірником його ринкової вартості.

Проблеми власного капіталу завжди були в центрі уваги економістів. Дослідженням його сутності як економічної категорії в теоретичному і практичному аспектах, його формуванням та використанням на підприємстві займалися вітчизняні та зарубіжні вчені в різні часи економічного розвитку країн. У сучасних умовах найбільш відомими розробками, присвяченими проблемам власного капіталу підприємства, є праці А.П. Бобяк, Ю. Бриггема, А. В. Боднарчук, А. М. Кадацька, Т.О. Гуренко, О. Мельник, О.І.Пилипенко та інших учених-економістів.



Так, А.П. Бобяк під власним капіталом розуміє загальну вартість чистих активів підприємства (активи за вирахуванням зобов'язань), що відображає обсяг прав та інтересів власників і складається з інвестованого, накопиченого та потенційного капіталу. Особливу роль в управлінні власним капіталом відіграє факторний аналіз. Забезпечуючи кількісну оцінку впливу чинників на результативний показник, факторний аналіз надає змогу змінювати та формувати параметри управління капіталом відповідним підбиранням та коригуванням чинників, які їх зумовлюють [1].

Початковим етапом в управлінні капіталу підприємства є його формування. Воно передбачає пошук джерел його залучення, якими можуть бути власні кошти підприємства і зобов'язання.

На сьогоднішній день, керівництво підприємства повинно чітко уявляти, за рахунок яких джерел ресурсів воно буде здійснювати свою діяльність і в якій сфері діяльності буде вкладати свій капітал, оскільки від того, яким капіталом володіє суб'єкт господарювання, наскільки оптимальна його структура і наскільки доцільно він трансформується в основні й оборотні фонди, залежить фінансове благополуччя підприємства і результати його діяльності. Успішна діяльність підприємства можлива лише за наявності надійного фінансового фундаменту, тобто достатнього обсягу капіталу.

Власний капітал характеризує загальну вартість засобів підприємства, що належать йому на праві і використовуються для формування визначеної частини активів. Ця частина активу, формується за рахунок інвестованого в них власного капіталу, що являє чисті активи підприємства.

У підприємств можуть бути різні альтернативи залучення капіталу. Однак, не можна надати jednoznacznі рекомендації щодо вибору тієї чи іншої форми фінансування. В одних випадках фінансові ресурси потрібно формувати через збільшення власного капіталу, в інших – на основі залучення додаткових позичок. Одним підприємствам вигідніше використовувати внутрішні джерела фінансування, іншим – зовнішні.

Власний капітал характеризують такі основні позитивні особливості:

- простота залучення, оскільки рішення, пов'язані зі збільшенням власного капіталу (особливо за рахунок внутрішніх джерел його формування), приймають власники і менеджери підприємства без необхідності отримання згоди інших господарюючих суб'єктів;

- вища здатність отримання прибутку в усіх сферах діяльності, оскільки при його використанні не потрібна сплата позикового відсотка;

- забезпечення фінансової стійкості розвитку підприємства, його платоспроможності у довгостроковому періоді, а відповідно, і зниження ризику банкрутства.

Також, цьому властиві такі недоліки:

- обмеженість обсягу залучення, а, отже, і можливостей істотного розширення діяльності підприємства в періоди сприятливої кон'юнктури ринку;

- висока вартість порівняно з альтернативними позиковими джерелами формування капіталу.



Таким чином, підприємство, що використовує тільки власний капітал, має найвищу фінансову стійкість, але обмежує темпи свого розвитку. Як правило, за рахунок власних оборотних коштів підприємства створюють мінімальні запаси товарно-матеріальних цінностей. З позиції ефективності використання фінансових ресурсів підприємству раціонально вкладати в оборотні кошти мінімум власних фінансових ресурсів у розмірах, достатніх для створення лише мінімальних запасів товарно-матеріальних цінностей і витрат виробництва, а всі інші потреби в оборотних коштах доцільно задовольняти за рахунок позикових ресурсів.

Список використаних джерел

1. Бобяк А. П. *Власний капітал підприємства, як економічна категорія, та його облік* / А. П. Бобяк // *Міжнародний збірник наукових праць*. – 2011. – Вип. 1(19). – С. 55-58.

Наталія ДЕРЕЩУК

науковий керівник:

канд. наук з держ. упр., доц. Ляхович Г.І.

ІФННІМ THEU

ОСНОВНІ ЕТАПИ ПРОЦЕСУ СКЛАДАННЯ ФІНАНСОВОЇ ЗВІТНОСТІ НА ПІДПРИЄМСТВІ

Інформація, відображена у фінансовій звітності, має бути корисною широкому колу користувачів для прийняття управлінських рішень, а тому процес її формування складається з певних етапів та правил, які у своїх працях досліджували такі вчені, як Ф. Ф. Бутинець [1, с. 4], С. Ф. Голов [2, с. 46], Л. М. Кіндрацька [3, с. 36], В. В. Ковалев [4, с. 35], Я. В. Соколов [5, с. 25].

Складання фінансової звітності – є завершальним етапом облікового процесу, тому до початку складання звітів проводиться значна підготовча робота. Процес підготовки до складання та безпосереднього складання фінансової звітності може бути поділений на кілька етапів (рис. 1).

Першим етапом складанням фінансової звітності виступає перевірка аналітичних та синтетичних рахунків, що взаємопов'язані між собою, тому що на них на основі одних документів мають місце одні господарські операції, які мають різну деталізацію; синтетичний рахунок містить загальну інформацію, в той час як аналітичний містить часткові суми до синтетичного рахунку. Коли синтетичний рахунок дебетується або кредитується, то одночасно дебетуються і кредитуються аналітичні рахунки до нього. Тому, обороти і залишки аналітичних рахунків в сумі дорівнюють оборотам і залишкам синтетичного рахунку. Якщо рівність така відсутня, то це свідчить про помилки у бухгалтерських записах, які слід виправити [6, с.149].

Паралельно на даному етапі заповнюється Головна книга за дебетовим оборотом. Наприкінці місяця, кварталу загальні дані за кредитовими оборотами з журналів переносять до Головної книги, в якій підраховуються